

[Hanne Bultz.]

Optiker Centralforenings og Uhrmagerlauget i København's „Tempus“-plombe, der er aktuel, og det oplyses i dette bilag, at den anvendes af ca. 1200 erhvervsdrivende, og at kun ca. 50 erhvervsdrivende yderligere kan komme i betragtning. En del af disse 50 erhvervsdrivende vil kunne optages i organisationerne, og de afgør således selv, om de vil kunne gøre brug af fællesmærket. De resterende erhvervsdrivende opfylder ikke de saglige og rimelige krav, siges det, som stilles til optagelse i organisationerne. Skulle nogen af de udelukkede mene, at de stillede optagelsesbetingelser er urimelige, ja, så er der adgang til at få spørgsmålet prøvet ved domstolene.

Det ærede medlem hr. Lund Jensen sagde, at han gik ud fra, at ingen af ordførerne herinde eller partierne ville gå ind for eksklusivaftaler. Det er heller ikke meningen. Vi drøfter netop et område, der ligger uden for eksklusivaftalerne. Men det er ikke § 6 alene, det drejer sig om. Meningen med § 6 i den foreliggende form er vel på en camoufleret måde at søge at ændre selve monopolloven. Der er åbenbart nogle, der ikke er tilfredse med monopolloven, og nu søger man altså på denne indirekte måde at skabe en særlig og udvidet fortolkning af monopolloven. Det er rigtigt, at monopolloven ikke dækker det område, der kan kaldes lovlig, men ubehagelig konkurrence, og det har åbenbart heller ikke været tilfældet, at man har ønsket, den skulle gøre det; monopolloven er jo ret ny, den er fra 1955. På den anden side er det et område, som anerkendes som et nødvendigt led i den fri konkurrence her som i andre lande, og forslaget er direkte stridende mod ideen om den eneret, som man netop skaber ved patenter, varemærker, fællesmærker o. s. v. En tilsvarende paragraf er ikke medtaget i den højtærede ministers forslag til varemærkelov, og det vil være tvivlsomt, om den kommission, der har behandlet denne sag, kunne have tænkt sig muligheden af en sådan bestemmelse. I varemærkeudvalget beskæftiger vi os med detaljer for så vidt muligt at skabe nordisk retsenhed, og så fremsætter den højtærede minister her et forslag, der faktisk er et slag mod nordisk retsenhed.

Jeg vil ligesom det ærede medlem hr.

Gideon gerne pege på den artikel af dr. jur. Hardy Andreasen, som jeg har set i Dagens Nyheder for i dag, og hvori han netop om det nordiske udtaler følgende — jeg beder om tilladelse til at citere —:

„Det svenske kartelnævn udtaler i et memorandum af 10. oktober 1958 til den svenske regering, at efter at forbud mod faste bruttopriser er blevet indført, har nævnet ingen betænkeligheder ved de rettigheder, som varemærke- og fællesmærkelovene giver varemærkemonopolisterne. Det er ikke en følge af varemærkeretten, hvis disse rettigheder udnyttes til at begrænse konkurrencen i højere grad „än vad ensamrätten i sig innebär“. Nævnet anbefaler den svenske fællesmærkelov af 9. januar 1958.“

Jeg ville også være ængstelig for, at denne bestemmelse i det hele taget ville stride mod Pariserkonventionen, og jeg vil gerne yderligere høre lov at citere af dr. jr. Andreasens artikel i Dagens Nyheder, at under alle omstændigheder er denne bestemmelse

„dødsensfarlig for beskyttelsen i udlandet af vore eksportfællesmærker på grund af gensidighedsklausulen i alle landes mærkelove.“

Og senere:

„Hvis indenrigsministeren om et års tid eksproprierer uden erstatning, f. eks. varemærket ASPIRIN i henhold til § 74 (i apotekerloven, hvor man altså har en lignende bestemmelse), vil vedkommende stat givetvis reagere med gengældelsesaktion. Den kan f. eks. bestå i, at man med samme begrundelse som indenrigsministeren efter § 74 eller handelsministeren efter forslaget § 6 eksproprierer lurmærket, danablummærket eller et andet af vore store mærker.“

Til slut i artiklen hedder det:

„Regeringen har ... handlet bag den danske varemærkelovskommissions ryg, har taktløst tilsidesat det fællesnordiske lovgivningsarbejde og foregivet den svenske kommission, at vi ikke ville ændre vor fællesmærkelov, og bedt vore svenske venner om at udarbejde en særskilt fællesmærkelov for at få ensartet nordisk lovgivning, har ladet hånt om fremmede magters diplomatiske forestillinger og udsat vore store eksportfællesmærker for en helt uoverskuelig risiko.“